

EDITORIAL

La vida que aprenc per Jaume Cela

La vida que aprenc és el títol del llibre de Carles Capdevila que recull un conjunt dels seus articles. Vaig comprar-lo per Sant Jordi i li vaig demanar que me'l dedicués. Les paraules que va escriure són aquestes: «Mestre Jaume, estimat amic, gràcies per tot el que hem après junts! Salut i bon humor».

Aquestes paraules resumeixen un dels principis que il·luminen la trajectòria d'aquest periodista, d'aquest artesà de la paraula, d'aquest pare de família i d'aquest bon home i home bo que ha dedicat moltíssimes hores a pensar i a escriure, com a pràctica reflexiva, sobre la importància de l'educació. Ho ha fet des de tots els mitjans de comunicació on ha treballat i ho ha fet a través d'unes conferències que tenien el do d'omplir la sala de gom a gom.

Aprenem amb els altres, al costat dels altres, dels altres i a favor dels altres. I en contra també, però sobretot al costat, perquè l'educació és una part fonamental del procés d'humanització, un procés que ha d'orientar-se a potenciar la bondat i la intel·ligència per construir una societat que no exclouï, una societat més justa i més decent i que tingui sempre present la defensa dels drets humans. I dels deures.

Hi recomana salut i en Carles, en aquell moment, sabia de què parlava, i bon humor. El sentit de l'humor que caracteritza la seva manera de viure la vida és una bona mostra de la seva intel·ligència i una pràctica, com reclama Steiner, per sobreviure en una societat tan complexa com l'actual.

El llibre té una arquitectura organitzativa molt interessant. Després d'un pròleg bellíssim que intento aprendre de memòria com ho fas amb els bons poemes, amb aquells que desitges que t'acompanyin tota la vida, ens presenta la primera tanda d'articles sota el subtítol de «La mirada íntima». Una mirada que treballa per suprimir distàncies o per trobar la distància precisa que cada ésser humà reclama, que posa l'accent en el valor de la proximitat per poder abordar les qüestions humanes. Després ens trobem amb un altre grup de textos sobre el ser i el fer i no cal que digui que una de les conclusions és que en el fer és quan exposem més les nostres creences i

els nostres valors més profunds. El tercer conjunt són comentaris sobre el que ell en diu «petites revolucions», unes petites revolucions que acaben sent les que més ens marquen perquè són les que transformen la realitat d'una manera duradora i perquè ho sigui cal exercitar el sentit crític, indispensable si volem parlar d'una veritable acció educativa. El quart conjunt s'aplega sota el subtítol de «En bona companyia» perquè en Carles sap que som amb els altres i que ens necessitem. L'últim apartat recull els articles dedicats més concretament al món educatiu. «Eduquem les criatures», aquest és el seu títol. Molts d'aquests articles els he vist enganxats als suros de moltes escoles de Catalunya. En Carles era un periodista que llegim i rellegim totes les persones que tenim algun paper en l'educació de les noves generacions i que sabem que les noves generacions, amb les seves necessitats, orienten la nostra acció.

En molts d'aquests articles en Carles parla de la seva infantesa, de les contradiccions i de l'ambigüitat de l'experiència humana. El seu llegat és un llegat bell, bondadós sense deixar de ser crític, exigent, amarat de tendresa i de confiança, dues paraules claus en el seu pensament. El darrer article és una carta d'agraïment als bons mestres artesans. L'obra d'en Carles commou, sacseja, interpel·la, dona pistes per saber per on hem de transitar.

Ras i curt: la reflexió que fa en Carles, aquest tornar i retornar als temes centrals que configuren la vida humana, s'adreça al cor i al cervell del lector però sense crear divisions artificials entre la cognició i l'emoció perquè som un tot i és des d'aquest tot que intentem entendre, entendre'ns i transformar el món.

I com diu ell: «... ens cal més mala llet i més esperança». Però sense oblidar que «l'optimisme és sempre l'opció més recomanable i, quan van mal dades, és imprescindible». Tota una declaració de principis.

Enyoro en Carles, però em consola poder rellegir els seus articles amb la mateixa actitud que tenen les criatures quan es meravellen contemplant una lluna plena enganxada al paper negre del cel.